

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8560/2568

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.พ. มาตรา 326, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 33) พ.ศ. 2568 มีผลใช้บังคับแล้ว และมาตรา 3 แห่ง พ.ร.บ.ดังกล่าวให้ยกเลิกตาราง 5 ค่าธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดี ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2548 และให้ใช้ตาราง 5 ค่าธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดีท้าย พ.ร.บ.นี้แทน โดยตาราง 5 ค่าธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดีท้ายพ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 33) พ.ศ. 2568 มิได้บัญญัติความรับผิดค่าธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดีในกรณียึดหรืออายัดเงินหรืออายัดทรัพย์สินแล้ว ไม่มีการขายหรือจำหน่ายไว้ดังเช่นกฎหมายเดิม โจทก์จึงไม่มีความรับผิดชอบชำระค่าธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดีในกรณีดังกล่าวอีก ปัญหานี้เป็นปัญหาอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสามร่วมกันส่งมอบรถที่เช่าซื้อคืนโจทก์ในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทนเป็นเงิน 400,000 บาท และให้ชำระค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์ 36,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงสดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 8 กรกฎาคม 2556) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และให้ชำระค่าเสียหายต่อไปอีกเดือนละ 4,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะส่งมอบรถคืนหรือใช้ราคาแทนแต่ไม่เกิน 20 เดือน และให้จำเลยทั้งสามร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท แต่จำเลยทั้งสามไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษา โจทก์จึงนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินโฉนดเลขที่ 10185 พร้อมสิ่งปลูกสร้างของจำเลยที่ 2 เพื่อนำออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ตามคำพิพากษา ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการยึดทรัพย์สินและให้โจทก์ชำระค่าธรรมเนียมถอนการยึดกรณียึดทรัพย์สินซึ่งมิใช่ตัวเงินแล้วไม่มีการขายหรือจำหน่าย โจทก์ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้เพิกถอนการยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 10185 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ให้โจทก์ชำระค่าธรรมเนียมถอนการยึดกรณียึดแล้วไม่มีการขาย ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 แผนกคดีผู้บริโภค พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติได้ว่า คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ผบ.1476/2556 ระหว่าง บริษัท ท. โจทก์ นางสาวกรรณิการ์. ที่ 1 กับพวก จำเลยของศาลแขวงนครปฐม มีการบังคับคดีโดยเจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการ โดยโจทก์ในคดีดังกล่าวนำยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 10185 พร้อมสิ่งปลูกสร้างซึ่งมีชื่อจำเลยที่ 2 เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์และจดทะเบียนจำนองไว้แก่ผู้ร้อง เพื่อกู้ยืมเงินมาชำระหนี้ให้แก่บริษัท ท. โจทก์ เจ้าพนักงานบังคับคดีขายทอดตลาดที่ดินดังกล่าวโดยปลอดจำนอง

มีผู้ร้องซึ่งเป็นผู้รับจ้างนอชื้อได้ในราคา 1,290,000 บาท ผู้ร้องได้ชำระราคาครบถ้วนแล้ว วันที่ 23 เมษายน 2561 เจ้าพนักงานบังคับคดีมีหนังสือถึงเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ สาขาบางพลี เรื่อง ขอให้จดทะเบียนระงับการจำนองแล้วโอนกรรมสิทธิ์อสังหาริมทรัพย์ให้แก่ผู้ซื้อ สำหรับคดีนี้วันที่ 28 พฤศจิกายน 2561 โจทก์นำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ทำให้การยึดที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างของจำเลยที่ 2 ในคดีนี้เป็นการยึดซ้ำ ไม่ชอบด้วยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 326 จึงต้องเพิกถอนการยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 10185 พร้อมสิ่งปลูกสร้างตามที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่ง ประเด็นเกี่ยวกับการเพิกถอนการยึดทรัพย์ โจทก์ไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์คงอุทธรณ์ว่า โจทก์ไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมยึดทรัพย์สินซึ่งมีใช้ตัวเงินแล้วไม่มีการขายหรือจำหน่ายจำนวนร้อยละ 2 ของราคาทรัพย์สินที่ยึดตามตาราง 5 ค่าธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดีท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งตามคำสั่งศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า โจทก์ต้องเสียค่าธรรมเนียมยึดทรัพย์สินซึ่งมีใช้ตัวเงินแล้วไม่มีการขายหรือจำหน่ายจำนวน ร้อยละ 2 ของราคาทรัพย์สินที่ยึดตามตาราง 5 ค่าธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดีท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งหรือไม่ เห็นว่า ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 33) พ.ศ. 2568 มีผลใช้บังคับแล้ว และมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวให้ยกเลิกตาราง 5 ค่าธรรมเนียม เจ้าพนักงานบังคับคดี ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 22) พ.ศ.2548 และให้ใช้ตาราง 5 ค่าธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดีท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน โดยตาราง 5 ค่าธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดีท้ายพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 33) พ.ศ. 2568 มิได้บัญญัติความรับผิดค่าธรรมเนียม เจ้าพนักงานบังคับคดีในกรณียึดหรืออายัดเงินหรืออายัดทรัพย์สินแล้ว ไม่มีการขายหรือจำหน่ายไว้ ดังเช่นกฎหมายเดิม โจทก์จึงไม่มีความรับผิดชอบต้องชำระค่าธรรมเนียมเจ้าพนักงานบังคับคดีในกรณี ดังกล่าวอีก ปัญหานี้เป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจ ยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 และกรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยข้ออ้าง ตามฎีกาของโจทก์อีกต่อไป พิพากษาแก้เป็นว่า โจทก์ไม่ต้องชำระค่าธรรมเนียมถอนการยึดกรณี ยึดทรัพย์สินแล้วไม่มีการขายหรือจำหน่าย นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค 7 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

เรณิ ศิลปวุฒิ · ทวีศักดิ์ อุณนาทรรัตนกุล · วาสนา อัจฉรานูวัฒน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8560/2568>